

ת"ד 11597/05/19 - אביב אברהם דאוויס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 11597-05-19 מדינת ישראל נ' דאוויס
תיק חיצוני: 43605/2019

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
המבקש	אביב אברהם דאוויס
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 8.9.2019.

נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) ותקנה 64(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"), אי ציות לתמרור 301 בצומת, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות ונהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961, בתאריך 26.4.2017.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילת המינימום בת 3 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי ההזמנה לדין לא הגיע לביתו או לבית הוריו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי מאישור המסירה אותו צירף המבקש לבקשתו עולה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובת הרשומה במשרד הפנים. לטענת המשיבה המבקש לא העלה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו וכי אין לו אלא להלין על עצמו. המשיבה הוסיפה כי למבקש לא ייגרם עיוות דין, שכן הוא נשפט לפסילה בת 3 חודשים שהיא פסילת המינימום בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת**

ישראל, (7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון הן לביתו והן לבית הוריו.

מאישור המסירה שצורף לבקשה זו עולה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש, אולם חזרה מבלי שנמסרה בציון הסיבה "מען בלתי מספיק".

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 (להלן: "**תקנות סדר הדין הפלילי**"):

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

סעיף 239א לתקנות סדר הדין הפלילי דן בעבירות המנויות בפקודת התעבורה ובתקנות התעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים בה נפגע אדם או ניזוק רכוש.

במקרה שבפניי מדובר בתאונת דרכים בה נפגעה נהגת הרכב המעורב שנזקקה לטיפול רפואי וכן כלי הרכב בו נהגה

וכלי הרכב בו נהג הנאשם.

משכך, לא ניתן לקבוע כי משלוח ההזמנה לדין לכתובתו של המבקש בלבד מהווה מסירה כדין, זאת בהתבסס על חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין לא נמסרה למבקש כדין וכי קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

משכך, אני מקבלת את הבקשה ומורה על ביטול פסק הדין.

קובעת להקראה ביום 24.11.19 בשעה 10:30.

לא יתייצב המשיב לדין יושב פסק הדין על כנו.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ותקבע מועד הדיון ביומן.

ניתנה היום, ד' תשרי תש"פ, 03 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.